

A close-up photograph of a hand holding a large, vibrant blue rose. The hand is positioned diagonally across the frame, with the thumb and index finger gripping the stem of the flower. A thin red string is tied around the wrist. The background is dark and out of focus.

သန္တာမိုးဦး

အမှောင်ယံထဲက
သွေးနှင်းဆီ

အခန်း - ၁

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပန်းလေးတွေ အစီအရီ စိုက်ထားလေသည်။ ။
နှင်းဆီရောင်စုံ၊ စံပယ်၊ ခရေ စသည် ဖြင့် သစ်ပင်၊ ပန်းမန် စုံလင်လှသည်။ ။ ထိုပန်းတွေထဲမှ မြေကွက်လပ် တစ်နေရာတွင် သီးသန့် စိုက်ပျိုးထားသည် က နှင်းဆီပန်း နီနီရဲရဲများ ၊ တခြား နှင်းဆီများ နှင့် ကွဲပြားစွာ ရဲရဲနီပြီး အပွင့်ကြီးကာ သွေးရောင်လွှမ်းနေပြီး လှပလွန်းနေသည်။ ။

ထိုနှင်းဆီတွေကို ရေလောင်းနေသာ မိန်းကလေးမှာ အနီရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် ဆံနွယ် စင်းစင်းလေးတွေ ဝဲကျနေပြီး ပန်းများ နှင့် အပြိုင်လှနေသည်။ ။ သူမကတော့ မြကိုးရုံဆိုသည့် မိန်းကလေးပင်။

ကိုးသည် နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို ရေလောင်းပြီး တစ်ပွင့်ချင်းစီ လက်နှင့် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။ ။ နှင်းဆီ၏ ဆူးနှင့် ထိမိပြီး သူမ လက်ညှိုးထိပ်မှ စူးခနဲ နာကျင်သွားကာ သွေးတို့ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ။ ထိုသွေးတို့ နှင်းဆီနီ တစ်ပွင့်ပေါ်အကျ နှင်းဆီပန်းပွင့်မှာ နဂိုထက်ပင် ပိုပြီးရဲစိုကာ ဖူးကြွပြီး ပွင့်လန်း လာသည်။ ။

"ဟိန်း နင်မရှိတာ တစ်နှစ် ပြည့်ပြီနော်။ ငါ နင့်ကို တစ်စက္ကန့်မှ မ
မေ့ခဲ့ဘူး ဆိုတာ နင်သိရဲ့ လား။ အထူးသဖြင့် ဒီနှင်းဆီတွေကို မြင်ရင်
ပိုသတိရတယ်ဟာ။ အဟင်း ... နင်လည်း ငါ့ကို မေ့လို့ ရမယ် မထင်ပါ
ဘူး ... ခစ် ခစ်"

ကိုး ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေတုန်း လေခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် တိုက်ခတ်
သွားသည် ။ ကိုးသည် ခြံထဲကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည် ။ နှင်းဆီတွေ
ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေရင်း ပြုံးနေမိသည် ။ သူမကို ကြည့်နေသည့်
ဘေးက အရိပ်တစ်ခုကိုတော့ သတိမထားမိခဲ့။

"လူနာ ပြန်သတိရ လာပြီ"

မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အော်သံအပြီးမှာ လူတချို့ဝင်လာတာ
ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ပုံရိပ်တို့ မသဲမကွဲ မြင်နေရသည် ။ ပြန်ပြောဖို့
ပင် အင်အားမရှိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်း နွမ်းလျနေသည် ။ ထို့နောက်
ပြန်အိပ်ပျော် သွားတော့သည် ။ ပြန်နိုးလာသည့် အချိန်မှာ တော့ လူ
တစ်ယောက်က စိုးရိမ်တကြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့
လိုက်ရသည် ။ ထိုသူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။

"ရှင်း ... သား တကယ် သတိရ လာပြီပဲ။ ဆရာဝန် ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောတုန်းကဖြင့် လေးလေး ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး"

ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးသလို ပြောနေသည့် ဦးလေးက ဘယ်သူဆိုတာ
မသိ၊ ခေါင်းထဲ အရာရာ ရှင်းလင်းနေခဲ့သည် ။

"ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ"

"ဟင် ... သား၊ ရှင်း ...လေးလေးကို ဘာလို့ မမှတ်မိရတာလဲ ..."

ဦးမိုးလွင်သည် အံ့သြပြီး ထိတ်လန့် သွားရသည် ။ အခန်းထဲမှ မြန်မြန်ထွက်ကာ ဆရာဝန်ကို ကိုယ်တိုင် အပြေး သွားခေါ်မိသည် ။

"မောင်မာန်ရှင်းက အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ဦးခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ပြီး ကိုမာဝင်သွားတာ ဆိုတော့ ပြန်သတိရလာတဲ့ အချိန် မှတည်ဉာဏ်တွေ ပျောက်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်သတိရလာမှာ ပါ ... ကိုမိုးလွင်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အရမ်း စိုးရိမ်နေရလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှင်း အတိတ်မေ့နေတာ တစ်မျိုး ကောင်းတာပါပဲဗျာ။ သူသာ ပြန်သတိရခဲ့ရင် သူ့မိဘတွေ သူ့ကြောင့် ဆုံးသွားတာ သိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ ..."

ဒေါက်တာမြတ်သူသည် သက်ပြင်းချမိသည် ။ မိသားစု သုံးယောက်လုံး ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံပေါ် ရောက်လာခဲ့သည့် နေ့ကို ပြန်သတိရမိသည် ။ မာန်ရှင်း၏ အဖေကတော့ ဆေးရုံလာနေတုန်း လမ်းမှာ ပင်ကွယ်လွန်သွားရှာပြီး သူ့မိခင်မှာ လည်း ဆေးရုံရောက်ပြီး မိမိအသက်ထက် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရသည့် သားဖြစ်သူကိုသာ ကယ်ပေးဖို့ ကို တောင်းဆိုရင်း ကွယ်လွန် သွားရှာသည် ။ ဒေါက်တာမြတ်သူသည် မာန်ရှင်းကို ကြိုးစားပြီး ခွဲစိတ်ပေးခဲ့တာကြောင့် အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်

ခဲ့ပေမဲ့ ပြန်သတိမရလာဘဲ ကိုမာ ဝင်သွားသည်။ တစ်နှစ်ကျော်မှ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ပြန်သတိရလာတော့ အရမ်းကို ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ရသည်။ သူ့မိဘတွေ၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း နိုင်ခဲ့ပြီလေ။ ယခုချိန် မာန်ရှင်းက ခတ္တခဏ အတိတ် မေ့နေသည်။ မကြာခင် ပြန်သတိရမှာ ဖြစ်သည့် အတွက် စိတ်အေး ရသည်။

"မောင်မာန်ရှင်းကို ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ပြီး အဆင်ပြေရင် သိပ်မကြာခင်ဘဲ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ ရပါပြီ ... ကိုမိုးလွင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ ... ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်တူလေးရဲ့ အသက်ကို အခုလို ကယ်တင်ပေးလို့ ..."

"ရပါတယ်ဗျာ ... ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ ဆိုတာ လူနာတွေကို ကယ်တင်ဖို့ က တာဝန်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဒေါက်တာ ..."

ဦးမိုးလွင်က ဒေါက်တာ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တူဖြစ်သူ မာန်ရှင်းရှိရာ လူနာခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း ပျင်းရိပျင်းတွဲ ဖြစ်နေသည်။ အခုနတွေ့သည့် လူကြီးကလည်း မေးတာကို အဖြေမပေးဘဲ ထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက် သူနာပြုရယ်၊ ဆရာဝန်ရယ် ခေါ်လာသည်။ စစ်ဆေးပြီးနောက် သူပါ ပြန်ထွက် သွားသည်။ အခုထိ ကျွန်တော်

ဘာကြောင့် ဆေးရုံ ရောက်သည် ကို သေချာ မပြောပြသေးပါ။ စဉ်းစား
လို့ လည်း မရ။ ခေါင်းထဲ ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသည် ။

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အပြင် နောက်တစ်ယောက် ရှိလေသည် ။
သူကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ပြတင်းပေါက်နား ရပ်ကာ အပြင်
ကို ငေးနေသည် မှာ အချိန် အတော်ကြာနေပြီ ဖြစ်သည် ။ သူမ ဒီဘက်
လှည့်ရင် စကားစမြည်ပြောဖို့ စောင့်နေခဲ့သော်လည်း သူမကတော့
တောင့်တောင့်ကြီး ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်ပြီး ငေးနေဆဲ။ နောက်ဆုံးတော့
ကျွန်တော် သူမကို စပြောဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ရတော့သည် ။

"ဟေ့ ... မိန်းကလေး ... ဟေ့ ..."

ကျွန်တော် ခေါ်နေပေမဲ့ တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။

"ဟိုအပြင်ကို ဘာလို့ ကြည့်နေရတာလဲ။ တစ်ခုခုများ ရှိနေလို့ လား
။ အပြင်ဘက်မှာ ..."

ကျွန်တော်သည် သူမကို ပြောနေရင်း သူမကိုယ် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား
တာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဒီဘက်ကို မျက်နှာလှည့်မှာ စောင့်နေတုန်း ...

ကျွဲ ...

ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်သံကြောင့် လန့်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။
ဝင်လာသူကို ကြည့်မိတော့ အခုန ဦးလေးကြီး ... ။

"သား ..."

"ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို သိနေတာလား ..."

"ရှင်း ... သားက အခု အတိတ်မေ့နေတော့ အရင်က အကြောင်းတွေ
မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဗျာ ... ကျွန်တော် အတိတ်မေ့နေတယ် ... ဟုတ်လား ..."

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... သား နာမည်ကမာန်ရှင်း ... ၊ လေးလေးက သားရဲ့ ဦးလေး ဦးမိုးလွင် ..."

"မာန်ရှင်း ..."

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေမိသည် ။ ကိုယ့်နာမည် ဖြစ်နေတာကြောင့် ပဲလား မသိ၊ စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေသလိုပင်။

"ဦးလေး ..."

"ရှင်း ... အရင်လို လေးလေးလို့ ပဲ ခေါ်ပါကွာ ..."

"ဟုတ် ... လေးလေး ... ကျွန်တော် ဘာလို့ ဆေးရုံ ရောက်နေရတာ လဲ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေရှိလား ... ။ ဘာလို့ သူတို့ ဆေး ရုံကိုမလာကြတာလဲ ..."

ဦးမိုးလွင်သည် မျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်သွားသည် ။

"မင်း ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ရောက်နေတာ ... ။ သတိမေ့နေတာ တစ် နှစ်ကျော်နေပြီ ... ရှင်း ... ။ နောက်ပြီး မင်းမိဘ နှစ်ပါးလုံး ဆုံးသွား တာ ကြာပြီ ... ။ လေးလေးပဲ မင်းကို စောင့်ရှောက် ထားခဲ့တာ ... ။ မင်း သတိမေ့နေတဲ့ အချိန် လေးလေး ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်း နေရလဲ မင်းသိရဲ့ လား ... ရှင်းရာ ..."

ဦးမိုးလွင်က နင့်နင့်နဲနဲ ပြောနေတာမြင်တော့ သူ စိတ်မကောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဘလည်း မရှိ၊ ဦးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည် ။

"လေးလေး ... ဝမ်းမနည်း ပါနဲ့ တော့။ ကျွန်တော် ပြန်သတိရ လာ

ငြိပဲ ..."

"အေးပါကွာ ... ငါလည်း မင်းပြန်သတိ ရလာတာ ဝမ်းသာတယ် ... ရှင်း ..."

မာန်ရှင်းက လေးလေးနှင့် စကားပြောနေရင်း ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြန်သတိရ သွားသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ မတွေ့တော့၊ အခန်းထဲမှာ ထိုမိန်းကလေးကို လိုက်ရှာ ကြည့်မိသည်။ ။

"ဘာရှာနေတာလဲ ရှင်း"

"ဟို ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ရှာနေတာ ..."

"ဟမ် ... ဘယ်ကောင်မလေးတုံး ရှင်းရဲ့ ။ ဘယ်သူမှ လည်း မရှိပါဘူး ..."

"ရှိပါတယ် ... လေးလေးရဲ့ ... ။ လေးလေး အခန်းထဲ မဝင်လာသေးခင် ကတောင် ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းစကား ပြောနေတာ ... ။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတာလေ ... ။ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားလဲ မသိဘူး ... ။ ကျွန်တော်လည်း ထွက်သွားတာ မမြင်လိုက်ဘူး ..."

"မဖြစ်နိုင်တာ ... ရှင်းရာ ... ။ မင်း အမြင်မှားတာ နေမယ် ... ။ လေးလေး ဝင်လာတည်းက ဒီအခန်းထဲမှာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ..."

"ဗျာ ..."

မာန်ရှင်း မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ကျွန်တော် အမြင်မှားတာလား ... ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်နေခဲ့တာပဲကို။

ဦးမိုးလွင်က တူဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါမိသည်။ ။ ကားတိုက်မှု

ဖြစ်တုန်းက ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိပြီး အတိတ်မေ့ရုံသာမက ရူးပါ ရူးသွားပြီလားဟု အတွေးဝင်မိသည်။ ။

ရှင်း ပြန်သတိရတာ သုံးရက်မြောက်နေ့ပင်၊ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးမှု လည်း ကောင်းမွန်တာကြောင့် မနက်ဖြန်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းရပြီ။

ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...

ညသန်းခေါင်မှာ နာရီသံ ကြားနေရသည်။ ဘယ်ဆီကမှန်းမသိ၊ မာန်ရှင်း ညသန်းခေါင်ဆို နိုးနေတတ်သည်။ ခြေသံတွေ ကြားနေရတတ်ပြီး လေးလေး ရှိနေတာကြောင့် အမှုမထားဘဲ ပြန်အိပ်နေတတ်သည်။ သည် နေ့ညတော့ လေးလေးက အလုပ်ကိစ္စ ရှိသည် ဟု ဆိုကာ အိမ်ပြန်သွားပြီး မနက်မှ စောစော လာခေါ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူ တစ်ယောက်တည်းသာ။ အဖော်အစောင့် ခေါ်ပေးမည်ဆိုပေမဲ့ လက်မခံခဲ့။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းမွန်နေပြီမို့ ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်နေပြီ။ မာန်ရှင်း ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်ရင်း မရည်ရွယ်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ။

"ဟင် ဟိုမိန်းကလေး ..."

မာန်ရှင်း မျက်လုံးကို သေချာပွတ်ပြီး ပြန်ကြည့်ပေမဲ့ ကြည်ကြည် လင်လင်ပင် မြင်နေရသည်။ လေးလေး ထင်သလို အမြင်မှားနေတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သက်သေပြရမည်။ ဒါနဲ့ သူမက ဟိုနေ့ထဲက ပျောက်သွားပြီး ခုဘာလို့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ။

"ဟေ့ ... မိန်းကလေး ..."

မာန်ရှင်းက သူမကို လှမ်းခေါ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ သူမဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ ။

"ဟေ့ ... မင်းဒီမှာ ဘာလုပ် နေတာလဲ။ အခန်းထဲကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ"

မာန်ရှင်း မေးနေပေမဲ့ သူမ ပြန်မဖြေသလို၊ တစ်ချက်ပင် မလှုပ်။ မာန်ရှင်း စိတ်မရှည်စွာနှင့် သူမ နားရောက်တော့ ပခုံးကို လှမ်းကိုင် လိုက်မိသည်။ ။

"ဟေ့ ... မင်းကို ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ မင်း အကျိုး အကြောင်းတော့ပြန် ... ပြော ... သင့် ..."

မာန်ရှင်း ဆက်တိုက် ပြောနေရာမှ ချက်ချင်း တိတ်ကျသွားသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူမ၏ ပခုံးကို ထိကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့် လက်တွေ့ဆီက အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရသော ကြောင့်ပင်။ ကြက်သီးပင် ထလာသည် မို့ စကားတွေပင် ရပ်တန့် သွားရသည်။ ။

ထိုအချိန် တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာသော ထိုမိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းက တခြားသူတွေကဲ့သို့ ပုံမှန် လှည့်ကြည့်တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ... ။

ရွတ် ... ရွတ် ...

လှည့်ပင်မလှည့်ဘဲ ခေါင်းက အနောက်ကို တစ်ပတ် လှည့် လာပြီး ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံး၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဖြူဖပ်ပြီး သွေးမရှိသော မျက်နှာ၊ လူသေကောင်လို ပုံစံကြောင့် မာန်ရှင်း လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးပြူး သွားရသည်။ ။

ထိုအချိန် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ကြက်သီးထစရာ အသံက ည

သန်းခေါင်ယံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ခပ်အက်အက် ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ။

"နင်ကငါ့ကို မြင်ရတယ်ပေါ့လေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံနှင့် ရယ်နေရင်း ပြကားသွားသော ပါးစပ်
ကို ကြည့်ရင်း မာန်ရှင်း အထိတ်တလန့် အော်ပြီး လဲကျ သွားတော့သည်
။
